Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Fremadskriden.

(Af Millennial Star d. 12. Jan. 1856.)

Der gives en Klasse af Personer i Verden, som synes at ansee sig ganske uafhængige af Herren i Saligheds Anliggender. De siger ved sig selv: „Vi troer paa den Herre Jesus Christus, og forsaavidt som han blev en Forsoning for vore Synder, vil idetmindste alle, som anerkjender ham, blive salige.“ De overlægger, at de kan tjene ham ligesaavel i eet Land som i et andet, i een Beskjæftigelse som i en anden; og de fleste af dem slutter, at de tjener ham aldeles godt nok ved at gjøre det Bedste de kan for at tjene sig selv. Med Undtagelse af nogle faa ærlige Gemytter, adspredte hist og her iblandt Mængden, hvilke har søgt at gjøre alt det Gode de kunde, har Menneskeslægten skumplet afsted paa deres Fædres „gode gamle Viis,“ gjettende ud Saliggjørelsens Vei, indtil de er blevne saa vante til Usikkerhed, at det er umuligt for Nitiendedele af dem at troe, at der gives nogen bedre Vei. Fortæl nogle af Polar-Egnenes Indvaanere om et solrigere Jordstrøgs Velsignelser og Skjønheder, og de vil stirre paa Eder med Vantroe og forsikkre Eder, at deres Land blev givet dem som en særdeles Gunstbeviisning af den Almægtige. Saaledes kan der findes Millioner af Dagens forskjellige Religionspartier og Sekter, som vil forsikkre Eder, at deres Læresætninger er *det Fuldendte* af alt det, som er godt, stort og herligt, og fordømme alle andre uden at undersøge dem. Fortæl det store Fleertal af den christne Verden, at Gud, istedetfor at danne Mennesket til en blot Maskine — en Tilfældighedernes Skabning — med ingen bestemt Saliggjørelsens Vei aaben for det, skabte det med Guddommens Spire, nedlagt hos det, tilligemed enhver nødvendig Egenskab for at dygtiggjøre det til at overvinde Onderne i denne lavere Virkekreds og gjøre sig dem nyttige til dets egen Fremgang og Udvikling, og denne forædlende Idee, som Natur, Fornuft og Aabenbaring har stemplet med Sandhedens Segl, er altfor udstrakt i dens Natur til at kunne opfattes af deres svage Begrebsevner. Gjør dem

bekjendt med den Grundsætning, at Mennesket er ligesaa uafhængig i dets Virkekreds som Gud er i sin — at ethvert Menneske *danner sin egen Skjæbne ved sine Handlinger*, baade i denne Verden og den næste, at Herren viser Menneskene Maaden, hvorpaa de skal blive store, herlige og ophøiede, liig ham selv; og det er ligesom at fortælle den Vilde om Civilisationens Fordele og Velsignelser — han kan ikke fatte dem og han slutter derfor, at hans Vei er den bedste, fordi hans Fædre, før ham, fulgte den. Denne indskrænkede Indbildskhed, denne blinde Egenkjærlighed findes i lige Grad hos den Christne, som hos Jøden og Mahomedaneren, iblandt alle — de Vilde, de Barbariske og de Civiliserede. Naar denne Skranke er nedbrudt — naar et Menneskes Sind kan gribe den Idee, at Kundskabens Kilde er uudtømmelig — grændseløs som Evigheden, og at Intet kan forhindre dets Fremskriden, undtagen de Hindringer, som det selv kaster i Veien for sig: da begynder Vægten af personlig Ansvarlighed og Nødvendigheden af Anstrængelse at vise sig, og det indledende Skridt er taget i en Retning, som, hvis den følges, vil føre det fra een Sandhed til en anden, indtil det kan fatte Evigheden, maale Uendeligheden, og sidde i Gudernes Raad.

Lad os anbringe denne Grundsætning paa de Hellige, som er adspredte iblandt Jordens Nationer. De er bleven fødte og opdragne i deres Fædres særegne Fordomme og Skikke. Det udfordredes allerførst en stor Anstrængelse hos dem til at tage det første Trin i den rigtige Retning — til at adlyde Evangeliets første Grundsætninger — til at troe at Joseph Smith var en Prophet og at Gud havde atter nedladt sig til at aabenbare sin Villie til Mennesket, men naar Skridtet var taget, var det ligesom at en nye Verden aabnede sig for deres Blik, og forsaavidt som de gjorde det med et reent Hjerte, syntes Gud, Mennesket Verden og alle dens mangfoldige Forskjelligheder af Skabninger at forandres, fordi de selv var bleven forandrede, og det naturlige Menneskes Øieforblindelse svandt for Aabenbaringens klarere Lys. Saa stor som Forandringen var, saa var den ikkun Begyndelsen, og baade den og de praktiske Velgjerninger, som kommer deraf, er afmaalte og yderst indskrænkede ved Lovene, Skikkene og de snævre Begreber hos dem, som omgiver dem. De kan øve Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave; de kan deeltage i Sakramentet, synge, bede og øve Retfærdighed i den Virkekreds, hvori de bevæger sig.

Det Spørgsmaal er ofte gjort, endog af nogle saakaldte Hellige: „Hvorfor kan vi ikke tjene Gud og blive frelste ligesaavel hvor vi er, som vi kan ved at samle os tilsammen til et beskikket Sted?“ Dersom Saadanne har modtaget al den Saliggjørelse de ønsker, dersom de har gjort al den Fremgang de eftertragter, vil vi anbefale dem til at forblive i det Samfund og under de Indflydelser, som er saa ligeartede med deres lavtkrybende Tilbøieligheder; thi de er ikke istand til at modtage mere Salighed, end de er villige til at stræbe for; og dersom der gaves dem noget mere, vilde det være ligesom at kaste Perler for Sviin. De adspredte Hellige, som

begriber, at Fremadskriden er Saliggjørelsens Lov, og føler, at hvad de har modtaget er ikkun en Indledning til det, som maa opnaaes, er i en Kreds, hvilken de ikke længer tilhører; de er gjorte fredløse og bundne af Mørkhedens Despotismes Jernherredømme, og de finder ofte Gnisten af den celestiale Ild inden i dem qvalt af modstridende Elementer, som de ikke kan raade over.

For at et Menneske kan blive Indvaaner af et celestialt Rige, maa han først naae det yderste Fremskridtspunkt i dem, som er lavere. For at taale Faderens Nærværelse, maa hans Charakteer blive dannet, og hans hele Væsen gradviis fuldkommengjort ved at nyde Samfund med alle mellemliggende Graders Væsener, som er mere ophøiede end han selv.

Englene, som betjener de Hellige i deres lave Tilstand, sees sjelden, og om hændelsesviis deres Personer har undertiden viist sig, saa kan faa udholde Synet af deres Herligheds fulde Glands; og dersom de ikke kan udholde Englenes, hvor meget mindre Sønnens eller Faderens? Hvorledes skal den nødvendige Forandring, for at de Hellige kan opnaae disse Velsignelser, fuldbyrdes? De kan være visse paa, at det ikke vil blive ved en pludselig Overgang fra een af Mørkets til een af Lysets Egne, fra ligefrem Berørelse med al Slags Vederstyggelighed, med enhver ureen Aand, til Nærværelsen af fuldkommede Retfærdige, Englene og Guderne. Det første Skridt til denne store Omdannelse — efter at Mennesker har annammet de første Principer af Saliggjørelsen — er at gaae hvor de kan nyde Selskab med en høiere Samfundsgrad, med Mennesker, som er længere fremme i Kundskab og Retfærdighed, som kjender mere om Gud og hans Egenskaber, som er istand til at holde hans Love mere fuldkomment, og som under deres egen Fremadskriden kan veilede Andre paa den samme Sti, hvorpaa de vandrer. Et Samfund, bestaaende af Hellige, er den næst høiere Kreds i den gradvise Stigen over det fuldkomneste Hedningesamfund paa Jorden. Men selve de Helliges Samlingssted indeholder Personer paa ethvert af Fremadskridningens Trin, med enhver Slags Charakteer, saa at Alle, som reiser derhen, kan have Samfund med Saadanne, som er meest ligeartede med dem; og for at Intet skal mangle til at rense og luttre Riget, er der en svag Blanding af Saadanne, som paastaaer at være Hellige, men naturligen hører til Djævelen. Nogle Faa af disse behøves for at bortlede til andre Steder dem, som er skuffede ved ikke at finde den høiere Kreds, som de havde indtraadt i, saa overeensstemmende med deres Smag, som de forventede, og er derfor glade for en Leilighed til at nedstige til den lavere Kreds, som de havde forladt.

Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse osv. var de første Grader paa Fremskridningens Skala. Dersom disse vare nødvendige for at gjøre en Begyndelse, maa der nødvendigviis være andre til at betegne Fremskridt i Tilvæxt og Ophøielse. Disse kan ikkun erholdes paa et beskikket Sted. De kan ikke findes i den lavere Kreds af Hellige, som er blandede med Verdens Fordærveligheder. Her ophører altsaa Fremskriden, forsaavidt som det vedkommer alle af det hellige Præste-

dømmes høiere Ordinantser, Nøgler, Kræfter og Velsignelser, og for at kunne gaae fremad, maa en Helligs Stilling vorde forandret. Han maa opstige til en Kreds, hvor Evangeliets høiere Ordinantser kan forvaltes uden at blive vanhelligede af den Fordærvede og Ugudelige, hvor Elementerne er helligede ved Nærværelsen af celestial Indflydelse, hvori Virkeligheden Livets Kræfter har vundet Overvægt over Dødens. Der vil de Trofaste lære Veien og Maaden, hvorpaa de kan komme nærmere til Faderens Nærværelse, Lysets og Kundskabets Kilde vil aabnes med fornyet Glands og det celestiale Riges Love vil læres i større Fylde. Disse Love vil da ikke være en blot Theori, et Noget i Forventning, som de er for de Hellige, medens de er adspredte midt iblandt Nationerne; de vil blive noget Føleligt, hvoraf de vil forventes at blive paavirkede og styrede i Hverdagslivets Forretninger.

Hellige glæder sig i Forventningen om at opnaae Fuldkommenhed i Kundskab. Vilde ikke en saa udstrakt Opdragelse som denne, indbefatte en praktisk Kundskab om, hvorledes man skal danne og ordne alle de forskjellige Elementer, som henhører til Jorden eller til alle de uhyre Skabelser i Universet, til alle de forskjellige Arter af Jord, Luft, Vand, Mennesker, Dyr, Fugle og Fiske, og af Planteriget fra den taarnhøie Gran eller Eeg til Snylteplanten, som er saa liden, at der udfordres Hjælp af Forstørrelsesglasset for at opdage dens Skikkelse? Jo, og Opdragelsen vilde ikke være fuldkommen uden Kundskab om, hvorledes man skal opføre Bygninger, fra det prægtige Tempel til den beskedneste Hytte; hvorledes man skal indrette Maskineri, fra en Dampmaskine til en Hjulbør, tilligemed alle Slags Redskaber, nødvendige i haandværksmæssige Foretagender. En Mand maa derfor være en Bygmester, en Mekaniker, en Chemiker, en Mathematiker, en Astronom og en dybsindig Philosoph; thi det er ingen ringe Sag at indrette en Verden efter videnskabelige Grundsætninger, at gjøre bestemte Beregninger, hvorledes man skal sætte den i Bevægelse, saa at den bevæger sig i Overeensstemmelse med det Øvrige af Universet, og saa at forbinde Elementerne i et passende Forhold, saa at de danner en Atmosphære, og at lave Ild, Vand og Jord i passende Mængder og afpasse enhver Ting for det tilsigtede Øiemed. „O, dette er altsammen meget smukt,“ maaskee Nogen vil sige, „men hvad har det at gjøre med de Helliges Tilsammensamling?“ Vi svarer, at det er den eneste Maade, hvorpaa de Hellige kan lære disse store og forskjellige Principer, henhørende til Skabelsen. For den store Masse af Menneskene, og især i disse gamle, tæt befolkede Lande, er Elementerne tillukkede for Mængden ved Landets Love og Skikke, og ved de Riges og mere Begunstigedes Enerettigheder. Er der nogen Leilighed for, lavest anslaaet, det Halve af Befolkningen at frembringe hvad de behøver fra Moder Jord ved deres egen uafhængige Bestræbelse og Kundskab, at sammensætte passende Materialier til et Huus og beboe det, at lære Brugen af Maskineri, og hvorledes det skal indrettes, eller Principerne, som indeholdes i de mangfoldige Skabninger, som de

seer uafladelig opstaae omkring dem? Nei, dette er en Rettighed for ikkun Faa. De masskee lærer noget Lidt som Tjenere for Andre. De maaskee slider hen en heel Livstid med at male Porcellain, lave Muursteen, grave Steenkul osv., og derefter gaae ned i deres Grave, idet de har lært ikkun Lidt, undtagen hvad det er for nogle af de Fattige at lide og slæbe for at holde Sjæl og Legeme tilsammen, indtil Livets Kræfter er udtømte. Enhver Ting er begrændset og indskrænket. Jordens, Luftens og Vandets Elementer, af hvilke Gud bestemte at alle hans Børn skulde have nok for deres Behov, uddeles blot i smaa Portioner til elendige Millioner. Er dette Maaden til at lære „Mormonismen" paa — hvorledes man skal organisere og frembringe — hvorledes man skal opnaae Ophøielse og evige Liv, Fyrstendømmer og Magter — hvorledes man skal stige Trin efter Trin i de evige Kundskabs Grader, indtil Sindet kan fatte de forbigangne, nærværende og tilkommende Ting? Enhver Hellig, som har Aabenbaringens Lys straalende i sin Sjæl, vil svare: „Nei, vi har havt Theori efter Theori længe nok, lad os nu have Virkelighederne, den praktiske Erfaring; giv os Leilighed til at tage praktiske Lectier i denne Uendelighed af Kundskab." Dersom vi skal lære Naturens store Bog paa denne langsomme, praktiske Maade, saa er det paa høi Tid, at vi skulde gjøre hurtigere Fremgang.

At sønderrive de Baand, som saa længe har holdt ham og hans Fædre, og begive sig paa Reisen til Indsamlingsstedet, er det næste store Trin, som en Hellig i disse Lande kan tage paa Fremadskridningens Vei. Paa enhver Dag af hans Reise erhverver han Ideer og Principer, som er nye, interessante og nyttige. Han lærer at kjende Andre og sig selv bedre, og især sig selv. I nioghalvfemsindstyve Tilfælee af hundrede vil han udfinde, at han ikke er paa langt nær saa god en Mand, som han forventede. Charakteerudfoldningen hos dem, som omgiver ham, Havet, Skibet, Forandring af Land og Klima, de forskjellige Folk, deres Sædvaner og Skikke, Dampbaadene og Jernbanerne, Søerne og Floderne, alt dette vil lære ham noget af Skabelsens Former, Afvexlinger og Skjønheder. Dette forøger hans Kundskab, udvider hans Fatteevne og ansporer ham til Handling. Ved at reise over Sletterne kan han paa det Eftertrykkeligste lære Brugen af Oxer som Trækdyr for Vogne og Brugen af Haandkarrer; han kan blive istand til at dømme sammenligningsviis om deres Gavnlighed, og maaskee om begges Beqvemmelighed, naar de sammenlignes med at vandre tilfods og bære Provianten paa Ryggen. Han vil opnaae en praktisk Kundskab om „Livet paa den øde Slette," om Behagelighederne af leilighedsviis at blive gjennemvaad indtil Skindet, at vade over Elve og Floder, at slæbe sig frem paa en sandig Vei under en brændende Sol; han vil lære at sætte Priis paa en Drik Vand og en afkjølende Luftning, og lære at føle Medlidenhed med den trætte Vandrer. Dersom han er trofast, vil han lære at vurdere den Forrettighed til at træde i Andres Fodspor, som har gaaet foran ham over Sletterne, over de steile Bjerge og gjennem de ujævne Klippekløfter, for at berede et Freds- og Sikkerheds-

sted og Beskyttelse fra de sig udenfor samlende Storme. Disse Ting nøder ham at lære, hvorledes han skal skikke sig i Omstændigheder, som han ikke kan raade over, hvorledes han skal organisere de Materialier, som omgiver ham, for at afhjælpe sine Fornødenheder, og forøge sin Velværen. Han lærer at forlade sig paa sin egen Virksomded og at øve Tro paa sin Gud. Det er Veien til en høiere Virkekreds, og om den end er knudret, er den dog en ypperlig forberende Skole til at gjøre ham skikket for hans Pligter der, eller lede ham hurtig til den Afgjørelse, at praktisk „Mormonisme“ passer sig ikke for hans Natur, og at han vilde hellere betragte den i Afstand end leve i dens Virkeligheder.

Ved en Helligs Ankomst til Utah tjener enhver Ting endnu videre til at udvikle hans Kræfter og dyrke hans frembringende Evner. Der er Elementerne frie og ufordærvede, hvortil Retten ikke indehaves af nogle faa Begunstigede til de Manges Skade. Den jomfruelige Jordbund ligger udbredt for ham, indbydende ham at bearheide den. Han kan sige i Herrens Navn: „Jeg vil tage fat nu og blande Leret og lave Muursteen og gaae til Bjergene og skaffe frem Tømmer og opføre mig et Huus; jeg vil indhegne et Stykke Mark, pløie, saae og leve af Frugterne af mit Arbeide og afhjælpe de Trængendes Mangler.“ Medens han gjør dette, kan han erhverve Kundskab om høiere Grundsætninger og berede sig til at tage andre Fremskridtstrin paa Veien til Ophøielse.

Guds Rige gaaer hurtigen fremad, og hvordan de Helliges Stilling end kan være, dersom de holder Skridt med det, er de mere underkastede pludselige Forandringer i Stilling og Omstændigheder end Resten af Menneskeslægten. En Persons Forfremmelse i Kundskab vil stedse findes at staae i Forhold til denne Forskjellighed af Omstændigheder og den med samme følgende Erfaring. Al Kundsdab maa, for at være til noget virkeligt Gavn, være praktisk. Ethvert Princip maa prøves ved dets praktiske Virkning og ved at erfare det Modsatte deraf; derfor den vise Blanding af Godt og Ondt, Velbehag og Smerte, Glæde og Sorg. Lectierne maa læres, og de Hellige, som lærer dem hurtigst, gjør den hurtigste Fremgang i Guds Rige. En grundig, ægte, praktisk Erfaring i det Sidste-Dages Værk er den eneste Vei til nogensinde at komme ind gjennem Portene til det celestiale Rige. Hvad der ikke er lært før, vil komme til at læres efter Opstandelsen, og den Herlighed, som erholdes i de tilkommende Verdener, vil være i Forhold til denne Kundskab.

Det Lidet, som de Hellige i Verden kjender af Saliggjørelsens høiere Principer, er blot lidt mere end Theori, og den har aldrig endnu frelst et Menneske; men for dem, som praktiserer hvad de veed, saa vidt som de er istand til, vil aldrig Fremadskridningens Vei lukkes. Dette er en Trøstens Kilde for enhver trofast Hellig. Om der nogensinde fandtes Noget, som var skikket til at fremkalde alle Sjælekræfter hos de Hellige, opvække enhver slumrende Evne til Virksomhed og tænde en hellig Ærgjerrigheds Ild i deres Bryst, saa er det den Forrettighed at høste Fremadskridningens Velsignelser, som er for-

enede med Indsamlingen. Reisens Møisommeligheder og Besværligheder, Lidelser og Savn er ikkun saa mange Grader af Fremskridt. Enhver afvexlende Erfaring lærer os en nyttig Lectie, hvorfor enhver Hellig vil takke Gud i en tilkommende Tid.

Kan en Mand erholde en Hustru i Herren eller en Hustru en Mand uden at indsamles til det beskikkede Sted? Kan de faae Abrahams, Jsaaks og Jacobs Velsignelser beseglede paa sig ved Forjættelsens den Hellig-Aand? Kan Børn fødes dem, som vil vorde naturlige Arvinger til alle de Velsignelser, som tilhører den nye og evige Pagt? Kan de modtage Kundskab om hine Nøgler og Kræfter, hvorved de alene kan komme ind i det celestiale Rige?

Men maaskee Nogle vil sige: „O! disse Ting vil vorde gjorte for os, og det vil være saa meget lettere, end at lide saa meget for at gjøre det selv.“ De Trofaste — de som slide og stræbe for den Rettighed at gjøre deres eget Arbeide, dersom de ikke er istand til at fuldende det, vil faae det gjort for sig; men lad de Ligegyldige tage sig i Vare for, hvorledes de driver Spøg med Himlens tilbudne Velsignelser, at de ikke, naar Brudgommen kommer, finder sig at være som de daarlige Jomfruer — uden Olie. Herren veed at vurdere sine Velsignelser, om de ikke gjør det. De Ting, som har kostet Propheters og Apostlers Liv, for hvilke Christus døde, og hellige Mænd have lidt, agter Gud ikke ringe. Han vil ikke kaste Perler for Sviin, eller indlade et Menneske i en bedre Himmel, end han er villig til at arbeide for eller danne for sig; og Intet er vissere, end at hans Tjenere, som forarbeider deres egen Salighed gjennem Prøvelser og Lidelser. vil ikke være villige til at arbeide for den Ørkesløse, eller slæbe for et Drog.

Vilde ikke en jordisk Fader blive anseet for taabelig, som vilde give en kostbar og sjelden Gave til et Barn, som ikke var villig til at gjøre Noget for at erholde den? Jo, og omendskjøndt somme jordiske Fædre er saa daarlige, saa er Herren visere end de; thi Barmhjertighed, Viisdom og Retfærdighed er ligelige Bestanddele af *hans* Charakteer. Mange vil maaskee spørge ved sig selv: „Er disse høiere Ordinanceer, og Udøvelsen af disse høiere Principer, hvorom vi har lært noget Lidt og hørt saa Meget, nødvendige for at gaae fremad til Fuldkommenhed?“ Ja! „Kan vi aldrig opnaae en fuld Salighed, dem foruden? Sandeligen, nei! og de, som er uvillige til at arbeide for dem af alle deres Kræfter, vil ikke komme frem paa Opstandelsens Morgen med en Arvedeel i Zion, med Hustruer og Børn og det evige Livs Kraft, eller gaae ind til den *evige Faders* Nærværelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Vi har modtaget „Deseret News“ for October f. A. og deraf seer vi, at Fred, Velgaaende, Helbred og nyttig Virksomhed er

herskende i Utah, Forbedringer, Anlæg og Byggerier af forskjellige Slags, baade til Nytte og Forskjønnelse, hører til Dagens Orden; hvorfor „Deseret News“ bemærker, at „vore Medborgere er saa beskjæftigede, fredelige og enige, at de forsyne os ikke med nogle krydrede Artikler til at fylde vort Blad med, og det er vort oprigtigste Ønske, at de stedse maa forblive saaledes.“

General Conferencen afholdtes som sædvanlig den 6te, 7de og 8de October, og sammes Forhandlinger vil vi gjengive i de følgende Nummere af Stjernen; ligeledes vil *den trettende almindelige Epistel* begynde vort næste Nummer, som vi veed vil blive af særdeles Interesse for de Hellige. Jo mere Guds Rige, Evangeliets Forkyndelse og Israels Indsamling vinder Fremgang desto mere forøger sig Størrelsen og Vigtigheden af enhver Ting, som staaer i Forbindelse dermed, og vi kan ikke noksom takke vor himmelske Fader for at Mænd, inspirerede og veiledte af hans Aand, staaer paa Jorden for at styre Rigets Anliggender og hans Hensigters Udførelse til Bedste for hans Folk. Saaledes vil de Hellige erfare, hvor meget Indsamlingen af de Fattige ligger Guds Tjenere paa Hjertet; der skeer alle mulige Opmuntringer til at forøge Emigrationsfondet, paa det Flere og Flere kan blive hjemførte, og man optænker alle mulige Lettelsesmidler for at gjøre Reisen over Sletterne saa lidet kostbar som muligt. Saaledes er der foreslaaet at der, istedetfor den kostbare Befordring med Oxer og Vogne for hele Selskaberne, skal indrettes lette og beqvemme Haandkarrer, som to kan trække og skyde; og Flere til at løse hinanden af. Paa disse Karrer kunde befordres de nødvendigste Klædningsstykker og Proviant, saa at man med en saadan Udrustning ikke behøvede flere Oxer og Vogne end for de tungere Artikler, for de Syge, Svage, Børn osv. Derved vilde spares store Pengesummer, som ellers kunde anvendes til de Fattiges Befordring hjem, som sikkerlig vilde foretrække at vandre over Sletterne paa denne Maade, end at forblive iblandt Ugudelighed, Trældom og Trængsel iblandt Nationerne. Alle disse Foranstaltninger glæder os; thi vi veed, hvor nødvendigt det er for Herrens Folk at samles og beredes til hvad der forestaaer: Herrens Vredesskaalers Udgydelse over de Ugudelige og hans Herligheds Tilkommelse til Fryd for de Retfærdige. Vor Formaning og Opmuntring til Eder, kjære Sødskende, er derfor: Vandrer trofaste i Hellighed, Retfærdighed og Reenhed for Herren, opfyldende Eders Pligter i alle Ting, saa langt I formaaer, og Herren vil velsigne Eders Indgang og Udgang og aabne Udvei for Eder til at forenes med Eders Brødre og Søstre i Zions Dale. Lad den Kjærlighedens, Enighedens og Opoffrelsens Aand dvæle hos Eder, som kan dygtiggjøre Eder til al Eders Gjerning. Vedbliver som I har gjort hidindtil at understøtte Guds Riges Sag i alle Henseender; husker, som Eder forhen er lært, at de timelige og aandelige Anliggender kan ikke adskilles i Guds Rige; det maa opbygges ved naturlige Midler, velsignede af Gud; vi arbeider for et virkeligt Rige, som vi skal besidde evindeligen, dersom vi blive

trofaste; lader os derfor ikke forsømme nogen Anledning til at rulle det frem ved vore forenede Bestræbelser. Den som er beskikket til at arbeide i det Aandelige, han arbeide trofast, og den, som arbeider i det Timelige, han arbeide ogsaa trofast, at han kan meddele dem, som har behov.

Vi har med Glæde erfaret de Helliges Bestræbelser i denne Retning, og vi føler at opmuntre Eder til at vedblive saaledes, og vi troer at I har gjort den Erfaring, at den Hellig, som har understøttet den Fattige, Herrens Tjenere eller deres Familier, ingenlunde derved er bleven fattigere, men tvertimod følt Herrens Velsignelse og Glæde, naar de har opfyldt de Opfordringer til Hjælp, der ofte er bleven gjort. Saaledes er vi vidende om, at de Hellige her i Kjøbenhavn har baaret ikke ringe Byrder, idet de har havt og har mange Fattige af sine Egne at underholde, og dertilmed da denne Green er paa en Maade Hovedsædet for Missionen, saa at mange Ældste udgaaer herfra til andre Arbeidsmarker og blive udrustede med Klæder, Penge osv.; og deres Familier, naar fornødent er, understøttes, saa føler vi at Kjøbenhavns Menighed har baaret og bærer en uforholdsmæssig Andeel af disse uundgaaelige Byrder og ikke magter at bære dem alene, hvorfor vi herved paa det Kjærligste opfordrer alle øvrige Brødre og Søstre i den skandinaviske Mission ved frivillige Sammenskud at komme Kjøbenhavns Menighed til Hjælp, og Herren vil gjengjælde Eder det. De øvrige Dele af Missionen vil letteligen indsee Retfærdigheden af denne Opfordring; idet I alle har nydt eller nyder Godt i aandelig Henseende formedelst Evangeliet, hvis Kundskab udbredes meget formedelst de fra Kjøbenhavn udsendte Brødre. Vi paalægger derfor de præsiderende Ældste i Danmark, Sverrig og Norge at fremlægge denne vigtige Sag for deres respektive Grene snarest muligt, samle de frivillige Bidrag, og oversende dem til deres Conferences Præsident, som derefter indsender dem hid til Missionens Præsident, som vil bestyre Anvendelsen deraf. Vi veed, at de Hellige med Glæde vil imødekomme vor Opfordring, og vi veed ogsaa, at Kjøbenhavns Menighed ikke vil staae tilbage efter bedste Evne at hjælpe deres Forstander til at understøtte de Trængende, som de har gjort hidindtil. Herrens Aand veilede Eder i dette som i alle andre Anliggender; glemmer ikke at gjøre vel og at meddele, thi Saadanne hører Guds Rige til.

Vi har modtaget Brev fra Ældste P. O. Hansen, han er lykkelig hjemkommen til Saltsøstaden, har det godt, fandt sin Familie vel; og har bedet os at sende hans kjærligste Hilsen til de Hellige.

I St. Louis Luminary meldes, at den danske Ældste Christiansen, som blev udsendt paa Mission til de Forenede Stater, (hvilket vi forhen har omtalt) har truffet et norsk Settlement, 3 danske Mile fra Keokuk i Jowa, bestaaende af 25 Familier, De modtog ham venligt og tilbød ham deres Skolehuus til at prædike i. Han har det bedste Haab om dem og agtede at efterlade

Ældste C. F. Nielsen til at arbeide iblandt dem, og gik for at opsøge andre Settlementer af skandinaviske Folk, som han var beskikket til af Præsident John Taylor.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 122).

Vi lære af denne Parabel ikke alene Opsættelsen af Riget i Frelserens Dage, som er fremstillet ved den gode Sæd, som bar Frugt, men ogsaa Kirkens Fordærvelse, som er fremstillet ved Klinten, som var saaet af Fjenden og som Disciplene gjerne vilde have luget af eller renset Kirken fra, dersom deres Anskuelser var bleven begunstigede af Frelseren. Men han, som kjendte alle Ting, siger: Ikke saa. Det er saa meget som: Eders Anskuelser er ikke rigtige; Kirken er i dens Barndom, og dersom I tager dette raske Skridt, vil I tilintetgjøre Hveden eller Kirken tilligemed Klinten; derfor er det bedre at lade dem groe tilsammen indtil Høsten eller Verdens Ende, hvilket mener de Ugudeliges Ødelæggelse, som endnu ikke er fuldbyrdet, som vi skal vise sidenefter i Frelserens Udlæggelse af Lignelsen, der er saa tydelig, at der er ikke ladt Rum for Tvivl i Sindet, uagtet Præsternes Raab: „Parabler, Parabler! billedlige Fremstillinger! Hemmelighed, Hemmelighed! Alt er Hemmelighed!“ Men der er ikke Rum tilbage for Tvivl her, eftersom Lignelserne blev alle tydeligen forklarede.

Og atter fremsatte han for dem en anden Lignelse, som havde Hentydning til Riget, som skulde sættes op just næst før eller ved Høstens Tid; hvilken Lignelse lyder som følger: „Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn, som et Menneske tog og saaede i sin Ager. Dette er vel mindre end alt andet Frø; men naar det voxer op, er det større end Urterne og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.“ Vi kan tydeligen opdage, at denne Lignelse er given for at forestille Kirken, som den skulde komme frem i de sidste Dage. See, Himmeriges Rige lignes derved. Nuvel, hvad er liigt det?

Lad os tage Mormons Bog, som en Mand tog og skjulte i sin Mark, sikkrende den ved sin Tro, at komme op i de sidste Dage eller i rette Tid; lad os beskue dens Fremkomst ud af Jorden og den er i Sandhed regnet som den mindaf al Sæd, men see, hvorledes den skyder frem, ja, endog hævende sig med høie Grene og guddommelig Majestæt indtil den bliver den største af alle Urter. Og den er Sandhed, og den har spiret og kommet frem af Jorden og Retfærdighed begynder at skue ned fra Himmelen, og Gud sender ned sine Kræfter, Gaver og Engle til at boe i Træets Grene.

Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn. See, er da ikke dette Himmeriges Rige, som reiser dets Hoved i de sidste Dage i dets Guds Storhed, ja, de Sidste Dages Helliges Kirke, ligesom en urok-

kelig, uigjennemtrængelig Klippe midt i det mægtige Dyb, udsat for Satans Storme og Uveir, men har, indtil nu, forblevet fast og trodser endnu Modstandens bjerghøie Vover, som fremdrives af et synkende Bedrageries stormende Vinde, og som har stødt an og endnu støder an med skrækkelig Fraade mod dets triumpherende Pande, fremdrevne med fordoblet Raseri af Retfærdighedens Fjende med hans Trefork af Løgne, som I vil see aabent fremstillet i et Kobberstik, som findes i Hr. Howes *Mormonismen afsløret*? Og vi haaber at denne Sandheds Fjende vil vedblive at rode op i Uteerlighedens Pøl, at Folket maa saa meget snarere skjelne mellem den Retfærdige og den Ugudelige.

Vi vil ogsaa omtale een af Nutidens Sønner af Sceva, som gjerne vilde faae Folk til at troe, at han kunde uddrive Djævle ved et vist Flyveskrift „*Millenniets Forlöber*,“ der gjorde sine Rundtoure gjennem vort Land; han følte sig saa fuldkommen bemyndiget til at brændemærke „Joe“ Smith med Benævnelsen Elimas, Trold Karlen, og at sige med Paulus: O, du Djævels Barn, fuld af al List og og Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie? Vi vil svare denne Herre: Paulus vi kjender og Christus veed vi af, men hvem er De? Og med de bedste Følelser vil vi sige til ham, som Paulus sagde til dem, som yttrede, at de var Johannis Disciple, men havde ikke engang hørt om der var en Hellig Aand, at omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse af dem, som har lovlig Myndighed, og under deres Hænder skal De annamme den Hellig Aand ifølge Skrifterne. „Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig Aand.“ Ap. G. 8, 17. „Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og propheterede.“ Ap. G. 19, 6. „Og Læren om Daab, og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse og den evige Dom.“ Hebr. 6, 2. „Hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men, hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? men, hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men, hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: Hvor deilige ere deres Fødder, som forkynder Fredens Evangelium, som bringer glade Tidender om gode Ting. Rom. 10, 14. 15. Men dersom denne Mand ikke vil modtage vor Formaning, men fremture i sit ugudelige Løb, haaber vi, at han vil vedblive at forsøge at uddrive Djævle, saa at vi kan faae et klarere Beviis for at Satans Rige er splidagtigt imod sig selv, og kan følgelig ikke bestaae; thi et Rige, som bliver splidagtigt imod sig selv, vil faae en hastig Ende.

Dersom vi var oplagte til at tage denne Herre paa hans egen Grund, og retfærdigen opdynge paa ham, hvad han saa beredvilligen og uretfærdigen opdynger paa Andre, saa kunde vi gaae videre — vi kunde sige, at han ugudeligen og ondskabsfuldt har beløiet, beskæmmet og bragt i Vanrygte uskyldige Mænds Charakteer. Vi kunde opfordre denne Herre til en offentlig Undersøgelse af disse Gjenstande, ja, og

vi udfordrer ham til en Undersøgelse offentlig eller særskilt over hvilketsomhelst eller andre Principer, hvori han føler sig modsat os. Vi kunde endvidere sige, at vi kunde anbefale ham til „*Mormonismen afsløret,*“ ligeledes til den meget hæderlige Dr. Hurlbut, som er den ægte Forfatter af samme, og som ikke er saa meget en Doctor i Lægevidenskaben som i Løgn eller af Navn.

Vi kunde ogsaa give ham en Anbefaling til hans Ærværdighed Hr. Howe, den uægte Forfatter af „*Mormonismen afsløret,*“ for at give Gangbarhed til det Publiserede, eftersom Hr. Hurlbut den Tid var forpligtet at møde for Retten for at have truet paa Livet. Han er ogsaa en Staldbroder til den berømte Hr. Clapp, som for nylig har udødeliggjort sit Navn ved at sværge, at han vilde ikke troe en „Mormon“ under Eed, og ved hans høflige Opmærksomhed mod Hurlbuts Kone, hvilket kostede ham (som man har fortalt os) en rund Sum. Ligeledes bevidnede hans Søn Matthew, at Mormons Bog var bleven beviist at være usand en hundrede Gange ved Howes Bog; og ligeledes, at han vilde ikke troe en „Mormon“ under Eed. Vi kunde ogsaa omtale hans Ærværdighed Hr. Bentley, som vi troer, har været virksomt beskjæftiget med at skade sin Svogers, nemlig Ældste Sidney Rigdons Charakteer.

De ovenstaaende Angivelser er overeensstemmende med den bedste Underretning vi har faaet, og vi troer at de er sande, og dette er saa smukt et Exempel paa Campbellismens Lære som vi kan forlange, idet vi tager disse Herrers Fremstillinger og dømmer dem efter deres Frugter; og vi kunde tilføie mange flere til den sorte Liste, endog Formændene, ikke af Nazaræerne, (thi hvorledes kan noget Godt komme fra Nazareth) men af den vidtberygtede Mentor Pøbel, alle Sønner og ægte Arvinger til den samme Aand af Alexander Campbell og *Mormonismen afsløret,* overeensstemmende med ovenomtalte Kobberstik.

Den ovenberørte Mørkheds Sky har længe brudt med bjerghøie Vover paa den urokkelige Klippe af de Sidste Dages Helliges Kirke; og uagtet alt dette hæver Sennepskornet dets opadstræbende Grene høiere og høiere og udspreder sig videre og videre; og Rigets Vognhjul ruller endnu frem, drevne fremad af Jehovas mægtige Arm, og vil trods al Modstand vedblive at rulle frem, indtil hans Ord er alle opfyldte.

Vore Læsere vil undskylde os fordi vi har afveget fra Gjenstanden, naar de tage i Betragtning de Fornærmelser, der hidindtil er blevet sammenhobede paa os, hvilke vi roligen har taalt, indtil Overbærelse ikke længere udfordres af os. Da vi ofte har vendt baade den høire og venstre Kind til, troer vi, at det er vor Pligt nu til at staae op til vort Forsvar. Med disse Bemærkninger vil vi gaae videre i Æmnet om Indsamlingen.

(Fortsættes.)

Uddrag

af Forhandlingerne i General Conferencen for den skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 27de, 28de, 29de og 30te December forrige Aar.

Præsident *J. Van Cott* præsiderede. Tilstede var Præsidentens Eftertræder Ældste *Hector C. Haight* fra Zion, de sammenkaldte Ældste fra Missionens forskjellige Dele og en Deel Hellige af begge Kjøn.

Fraværende paa Grund af Aarstid, Afstand og Dampskibfartens Ophør var Præsidenten for Norge *C. C. A. Christensen*, Præsidenten for Stockholms Conference *Aake Jönson*, og for Skaanes Conference *N. Nilson*. Præsidenterne for Vensyssels og Aalborgs Conference *Laurits Larsen* og *Johannes Larsen* naaede først frem den 29de paa Grund af, at de maatte afvente Dampskibets Afgang fra Aarhuus.

Præsident *J. Van Cott* kaldte Conferencen til Orden. Psalmen 5 blev afsungen. Bøn af Ældste *Ahmanson*; derefter Psalmen Nr. 9.

Præsidenten stod derpaa frem og gjorde de indledende Bemærkninger, hvoriblandt Nødvendigheden af at faae Forhandlingerne nedskrevne og foreslog Ældsterne *Nielsen* og *Wilhelmsen* som Skrivere, hvilket assisteredes og eenstemmigen vedtoges. Præsidenten ønskede at saa mange af de Hellige maatte bivaane Conferencen som muligt for at opbygges, var var taknemmelig til Herren for den Leilighed at kunne forsamles. Der var henrundet et Aar siden sidste General-Raad afholdtes; den Gang var han svag paa sit Legeme, men følte sig nu stærkere; glædede sig over den Fremgang, som Herrens Værk havde havt i det henrundne Aar; idet de Tjenere, der vare udsendte, havde været til de Helliges Gavn. Han havde sammenkaldt Præstedømmet for at lære at kjende Tilstanden i Missionens forskjellige Dele; ønskede derfor at de Præsiderende skulde fremstille Tingene, som de i Virkeligheden vare uden nogen Udpyntning, at det kunne vorde til Velsignelse for dem selv og til Oplysning for hans Eftertræder. Han vidste, at denne Conference vilde være af stor Vigtighed for Missionen, og det var hans Tro, at Herren vilde velsigne os i vore Forhandlinger; formanede at bede til Faderen i Himlen, at hans Aand maatte staae Brødrene bi i at oplyse deres Forstand og styrke deres Hukommelse, saa at de kunde erindre Alt, som var nødvendigt. Han vilde nu opfordre Præsidenten for Kjøbenhavns Conference at fremstaae for at afgive sin Beretning; tog Sæde efter at have ønsket Herrens Velsignelse over Conferencen.

Ældste *O. N. Liljenqvist* fremstod ifølge Opfordringen og ønskede at Herrens Aand maatte veilede ham at han kunde udtale de Følelser, der var paa hans Sind; glædede sig over denne Dag, som een af de lykkeligste i hans Liv; idet han var forsamlet med Herrens Tjenere, der havde det vigtige Kald at overveie, hvad der skulde være til Gavn og Velsignelse baade for de Hellige og for

vore Medmennesker; glædede sig over at kunne fremstaae og give Besked til den, som havde beskikket ham; overlod Dommen over sin egen Virksomhed til dem, som Herren havde stillet over ham; bar Vidnesbyrd om at Herrens Værk var skredet frem, og at alle Brødre, som arbeidede i den ham anbetroede Conference, vare trofaste og villige til at arbeide, hvor de blev beskikkede, hvorfor han var taknemmelig først og fremmest til Herren, der havde opreist saadanne Arbeidere, og dernæst til Brødrene for deres Trofasthed i deres forskjellige Kaldelser, hvilket glædede ham saa meget mere, som han tidligere har havt Anledning at erfare det Modsatte hos enkelte Brødre, som havde viist, at de ikke var Stridsmænd for Herrens Værk, men var bleven feige og forladt deres Mission; dette var ikke Tilfældet med de Brødre, som for Nærværende arbeidede i Conferencen; de havde gjort deres Bedste efter deres Evner, og om der end ikke forholdsviis er lagt saa mange til Menigheden, som foregaaende Halvaar, saa er det ikke deres Skyld, men Omstændighedernes, som ledsage Forkyndelsen af Evangeliet, og som Herrens Tjenere ikke altid kan raade over. Eet er vist, at de Hellige under deres Veiledning har voxet i Kundskab til Evangeliets Grundsætninger og i Udøvelsen af deres Pligter, og har viist det i Gjerningen, og Vidnesbyrdet er bleven bragt mange af vore Medmennesker, hvem Sandhedens Aand har paavirket, saa at de har maattet erkjende „Mormonismens“ Sandhed, om de end ikke har adlydt samme. Bogvæsenet er ordnet paa en tilfredsstillende Maade igjennem hele Conferencen og tiltagende Lys og Kundskab er bleven udbredt og vedligeholdt baade iblandt de Hellige og Fremmede, og navnligen ved „Stjernen,“ hvis duelige Redaktion skyldes vor elskelige Broder *J. Van Cott*, hvem Herren sendte os til at bestyre Missionens Anliggender efter at vor elskelige Broder W. Snow blev kaldt bort, og som har været et Redskab til i de forløbne to Aar at fremme Herrens Værk i disse Lande, for hvilket vi er taknemmelig til Herren og til ham, fordi han som en trofast Herrens Tjener adlød Kaldelsen, forlod alle Ting, og bragte os Velsignelse formedelst sit Arbeide, og som han nu snart bliver afløst, og skal vende tilbage hjem, vil vi bede vor Fader i Himlen at velsigne ham og beskytte ham paa hans Reise; vi vil stedse have ham i kjær Erindring, fordi han ved sit Exempel og Opmuntring har styrket vor Tro og givet os Mod og Kraft til at gaae frem og arbeide i Herrens Viingaard efter hans Raad og Veiledning, hvilket vi herefter ogsaa vil bestræbe os for at gjøre, da vi seer at Herren heller ikke nu vil lade os uden Hyrde, idet han har beskikket en anden Mand, som er fuld af Viisdom, der skal afløse vor elskelige Præsident og lede os videre frem paa den Vei, han har anført os paa. Han kunde ikke tilbageholde Udtalelsen af disse Følelser, og vilde nu saavidt muligt i Korthed berøre det Øvrige, som vedkom Conferencen.

Øvrigheden har, ved nogle faa Arresteringer af Brødre, under Paaskud af at de ikke havde Pas, søgt at standse Værkets Fremgang. Broder Gudmundsen har sat arresteret en længere Tid og Br. Jens Madsen blev sendt til

Jylland og Br. Lindeløv til Sverrig, endskjøndt han ikke forstod, da her er Religionsfrihed i Landet, hvad Ret Politimagten har til at arrestere dem, som er i Evangeliets Tjeneste, eller sende dem til andre Egne, end de er beskikket af deres Samfunds Overhoved til at arbeide i; forudsat at de ikke forbryder sig imod Criminal Loven, da bør de med Rette straffes efter samme, ellers bør de utvivlsomt nyde den Ret, som Grundloven hjemler Landets Indvaanere. Disse Bestræbelser af Sandhedens Modstandere har dog ingenlunde svækket men snarere forøget Værkets Fremgang, idet mange Oprigtige derved er komne til Erkjendelse af Sandheden og har faaet deres Øine opladte for samme, og det havde i Sandhed glædet ham at see hvad Kraft vor Kirke har, som er bygget paa Propheters og Apostlers Grundvold, i Modsætning til Verdens Kirkesamfund, der er byggede paa Menneskebud. Han havde seet, hvorledes Herren havde givet Brødrene Mod og Udholdenhed og velsignet dem formedelst deres Nidkjærhed og Lydighed. Br. *Fjeldsted* havde været ham til stor Hjælp som omreisende Ældste paa hele Sjælland; nye Arbeidsmarker syntes at aabne sig, men Stædernes Beboere er i Almindelighed mindre modtagelige for Evangeliet end Landfolket og gjør større Modstand. Saaledes nødtes Ældste *C. A. Madsen*, formedelst Pøbeloptøi at forlade Præstø og drage til Store Heddinge, i hvilken Egn han har begyndt at vinde Indgang. Ligeledes er der vundet Indgang paa Seirø, hvor Ældste Lund og flere Brødre har været. De øvrige omreisende og præsiderende Ældste som er kjendte i Conferencen, har opfyldt deres Pligter til min Tilfredshed og været velsignede af Herren, og han ønskede at mange Saadanne maatte vorde opreiste til at deeltage i Arbeidet, og endskjøndt han nødig vilde undvære Nogen af dem, vilde han dog med Glæde overlade saa mange til Præsident *J. Van Cott*, som han skulde finde Viisdom, eller ønskede at beskikke til andre Dele af Missionen, idet han haabede at Kjøbenhavns Green stedse vilde afgive friske Skud til at anbringe i deres Sted, som borttages. Da han ikke følte til at optage mere Tid, sluttede han med at ønske Herrens Velsignelse over General Conferencens Præsident, Medlemmer og Forhandlinger.

Præsident *Van Cott* erklærede sin Tilfredshed med Broder *Liljenqvist's* Beretning og var taknemmelig for samme; erklærede sig enig med ham i, at Ingen kunde standse dette Værk, og om de end forsøgte at gjøre det ved at arrestere eller bortføre Brødrene, saa troede han, at de havde ikke mere Ret dertil end Josephs Brødre havde at sælge sin Broder til Ægypten. Herrens Værk er underligt; han arbeider ved de svage Redskaber og udretter store Ting ved dem, hvilket Menneskene i deres Blindhed ikke kan fatte, men forbauses over; og hvergang de søger at standse Værket, bryder det frem med fordoblet Kraft. Han ønskede at de Præsiderende, som fremtraadte herefter, vilde bemærke om de havde nogle Brødre at afsee, eller om de trængte til nogle; kaldte derefter paa Præsidenten for Lollands Conference.

(Fortsættes.)

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige i Skandinavien,

fra 30te Juni 1855 til 31te Decbr. 1855.

Conferenzer.	Grene	Af de Halvfjers	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . . .	18	2	51	39	38	23	1055	142	48	91	3	1208
2. Aalborg	8		19	10	6	13	166	53	19	52	2	214
3. Vensyssels	9		15	10	6	10	201	38	13	53	3	242
4. Fredericia	8		12	5	6	8	146	43	27	45	3	177
5. Lollands	8		12	3	6	6	108	34	6	14		135
6. Bornholms	5		5	2	3	4	96	6	3	3	1	110
7. Fyens	3		4	3	1	1	52					61
Island.	1		2				5					7
Norge.												
8. Brevig	6		15	7	8	7	161	34	22	27		198
Sverrig.												
9. Skaane	9		12	16	9	8	215	78	12	15		260
10. Stockholm . . .	4		9	3	6	3	59	19	2	7		80
Summa . . .	79	2	156	98	89	83	2264	447	152	307	12	2692

Notice.

Følgende Skrifter udkommer i denne Maaned: *„Advarsels Røsten;“ Mærkværdige Syner; Guddom. Fuldmagt,* eller det Spørgsmaal: *Var Joseph Smith sendt af Gud?* Bogagenterne behage at reqvirere.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle konglige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.